

tion oprettet i Odense. Jeg mener ogsaa, at den Velvillie, som ikke alene Odense Amtsraad, men ogsaa Odense Byraad og Fyns Stifts Lægeförening paa dette Omraade have vist, bør medvirke til, at man ogsaa fra Rigsdagens Side stiller sig velvillig til Sagen.

Den højtærede Justitsminister udtalte, at han frygtede den Konsekvens, at der kunde komme Krav frem andre Steder fra paa det samme Omraade, men jeg vilde heller ikke se noget uheldigt i, om der f. Eks. for Jyllands Vedkommende fremkom Krav om ogsaa at faa en saadan Station i Aarhus. Det forekommer mig, at det er en Sag, man maa se paa med Velvillie og yde sin Støtte, og jeg maa derfor anbefale Tinget paa dette Omraade at følge det ærede Mindretal.

Alfred Christensen: Som københavnsk Repræsentant stemte jeg under Finanslovens Behandling for Statstilskud til Boserup Sanatorium. Jeg motiverede den Gang min Afstemning til Fordel for Mindretallets Forslag, og i Henhold til denne Motivering vil jeg her meddele, at jeg ogsaa denne Gang agter at stemme for Mindretallets Indstilling om Tilskud til Foreningen „Boserups Minde“.

Marott: Den højtærede Justitsminister udtalte før som en af Grundene til, at man fra Statsmagtens Side ikke kunde have med denne Sag at gøre, at de bakteriologiske Undersøgelser, som skulle foretages ovre paa Fyn, meget godt kunne foretages i København. Jeg maa paa det bestemteste modsige denne Paastand. Forholdet er nemlig det, at disse Undersøgelser, som skulle foretages af Lægerne og ved Sygehusene ikke kunne foretages i København, i alt Fald ikke, naar de skulle foregaa inden for et nogenlunde rimeligt Tidsrum. Det gælder i saadanne Tilfælde om at handle saa hurtigt som muligt for hurtigst muligt at faa konstateret Sygdommens Art, og det er netop fremhævet fra Lægernes Side derovre, at man ikke kan nøjes med, at disse Undersøgelser foretages her i København. Det er Lægerne paa Fyn ganske enige om. Skal der foretages noget virkelig grundigt i denne Sag, er det efter deres Mening nødvendigt, at der oprettes en bakteriologisk Station for den paagældende Landsdel. Det kan ikke i Længden paa nogen Maade anses tilfredsstillende, at man kan faa foretaget den Slags Undersøgelser her i København.

Den højtærede Justitsminister udtalte

endvidere, at hvis man gik ind paa dette Andragende, vilde der komme Krav fra andre Landsdele om en hel Række lignende Stationer. Jeg vil dertil sige, ligesom det ærede Medlem for Vervingen (Lindø), at det synes jeg ikke, der er nogen Ulykke i. Tværtimod! Jeg tror, at dette vil være et aldeles nødvendigt Supplement til Sundhedsplejen rundt om i Landet. Det siger jo ganske sig selv, at naar man vil bekæmpe Sygdomme i det hele taget, maa man først og fremmest hurtigst muligt faa konstateret, hvad det er for Sygdomme, man skal bekæmpe. Dette gælder saavel for de praktiserende Lægers Vedkommende som for Sygehuslægerne. Jeg siger derfor, at det ikke vilde være nogen Ulykke, om der kom lignende Krav fra andre Landsdele, og jeg mener heller ikke, at det vil blive ret store Summer, der her vil blive Tale om, i Forhold til de store Beløb, der i øvrigt ydes til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme her i Landet. Efter min Mening vil det være Penge, som gives godt ud, selv om der ogsaa skal oprettes lignende Stationer i Jylland, paa Lolland-Falster osv., som Ministeren antydede. Jeg vil derfor vedblivende anbefale, at man følger Mindretallets Indstilling i denne Sag. Skulde denne Indstilling imidlertid ikke blive vedtagen, tvivler jeg i hvert Tilfælde ikke om, at denne Sag, naar den kommer frem igen, vil vinde den fornødne Stemning her i Tinget og paa Rigsdagen i det hele taget. Det forekommer mig, at det er et saa fornuftigt og rimeligt Krav, her stilles, at det ikke i Længden vil kunne afvises.

Martin Madsen: Jeg ved ikke, om den højtærede Ministers Stilling i denne Sag er bestemt noget ved, at den Regel, som ellers fastholdes: at man først skal have været hos Ministeren, før man kommer til Rigsdagen, ikke er fastholdt ved denne Lejlighed. Jeg antager det ikke efter hele Formen og Tonen, men hvis det var Tilfældet, kunde man jo let komme derover. Hvad der har generet mig ved den højtærede Ministers Svar ved denne Lejlighed, er ikke saa meget det Sparsommelighedsprincip, som deri hævdedes. Det er hele Formen og Tonen, hvori det er ført. Den er saa krigerisk og stejl, at jeg slet ikke kan tænke mig, at vi kunne føre noget igennem i denne Sag. Jeg kunde godt tænke mig, at Ministeren nu havde svaret Andragerne, at de maatte vente, at de først ad Aare